

ระบบทัศนคติแห่งการพัฒนาสังคมไทยในปัจจุบัน ดูราวจะถูกครอบงำด้วยวิถีคิดแบบทุนนิยมจากฟากตะวันตกที่แยกความสัมพันธระหว่างคนกับธรรมชาติ และระหว่างคนกับคนออกจากกัน และกลับไปให้ความสำคัญต่อผลกำไรสูงสุด มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในแต่ละปี หรือแม้แต่ว่าราคาหุ้นมากกว่าสิ่งใด ว่าจะบนเส้นทางทางเจริญเติบโตของประเทศชาติ มาตราวัดนั้นน่าเชื่อถือจริงหรือไม่? กระทั่งสะท้อนภาพการวิวัฒน์พัฒนาได้อย่างคมชัดและสมจริงยิ่งกว่าจริงน่าจะมาจากมาตรฐานการใช้ชีวิตของคนทำงานหรือแรงงานผู้เป็นเสมือนฟันเฟืองสำคัญที่ผลักดันให้ชาติพัฒนา

แต่หากจะวัดกันอย่างนั้นจริง มโนสำนึกของเราจะยอมรับอย่างไรกับสภาพที่เกิดขึ้นกับระบบแรงงานที่ดูเหมือนจะถูกละเลยหรือมาทีหลังกว่าสิ่งอื่น จนเห็นชัดได้ถึงความเป็นธรรมที่พวกเขาได้รับทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ ความมั่นคงมั่งคั่งของนายทุนไม่อาจตอบโจทยความเท่าเทียมในการดำรงชีวิตของแรงงานที่ถูกกำหนดให้เป็นเพียงระดับรากหญ้าของสังคม ถูกแล้วหรือที่เราจะทอดทิ้งแรงงานซึ่งส่วนใหญ่หมายถึงผู้ด้อยโอกาส ดังนั้น การรับผิดชอบที่แท้จริงขององค์กรควรเริ่มจากคุณภาพชีวิตที่ดีและเป็นปกติสุขของคนในสังกัดก่อนผันบทบาทผู้รับผิดชอบไปสู่สังคมภายนอกองค์กรหรือมิใช่? คำถามที่ท้าทายวิจรณ์ญาณของผู้บริหารองค์กรทั้งหลายในสังคมก็คือ วิธีการคิดและการปฏิบัติต่อแรงงานของเรานั้นควรเป็นอย่างไรนั่นเอง

เอาใจเขามาใส่ใจเรา อาจเป็นการตั้งต้นของแนวคิดอย่างเรียบง่ายที่สุดในการหาวิธีปฏิบัติต่อแรงงาน เพราะเพียงสังคมที่มีสติปัญญามากพอจะสรรหาความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรืออณานิศาสตร์อื่นใดในโลก อาจยังไม่พอต่อการแก้ปัญหาด้านแรงงาน หากยังต้องใส่ใจที่ตระหนักถึงสิทธิ์อันเท่าเทียมแห่งความเป็นมนุษย์ด้วย จึงจะพัฒนาองค์กร สังคม ประเทศชาติ และสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืน

At present, a paradigm used in developing Thai society seems to be dominated by the western concept of capitalism that separates people from nature and people from people and instead treasure a maximum profit, annual gross product value, or even stock price before the stock market is closed. Yet, on the road to the national prosperity, such a measure is reliable? A mirror that can reflect the clearest and most realistic picture should be measured from the standard of living of workers or labors who serve the tremendous role in catapulting the country into the forefront.

But with such a measure, how we are going to manage with our consciousness and accept what is happening

to the labor system that seems to be neglected or receives scant attention which can be seen from several unfairness the labors have to encounter both in terms of quantity and quality. Capitalists' wealth and stability can't answer all questions concerning about equality of life of Thai labors who are destined to be at the **grass-roots level** of social structure. Is that right if we are going to abandon those underprivileged labors who are the majority of the country? Therefore, the real responsibility of any organization should start from a high quality of life and happiness of all staffs and then the organization can lend its helping hands to the outsiders. Shouldn't it be that way? A question

that challenges all executives' discretion is that the thinking process and appropriate treatments to their labors should be in which way. That's it.

To be concerned of other's feeling might be a good start of the simplest concept to find proper treatments to all labors. In intelligent and sophisticated society, only advancements in science, math, and other fields can't guarantee a success in solving a labor problem. It is prerequisite that all business owners should pour their heart for the issue and be fully aware of human equality and rights. Then they can develop their organization, society, and the country and bring peacefulness to our community in a more sustainable way.